

СУЧАСНИЙ ТЕЛЕ- ТА РІДІОКОНТЕНТ

НАРАТИВНИЙ ТЕКСТ У НОВИННОМУ ФОРМАТІ

Вікторія Бабенко

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна,
e-mail: bww23@ukr.net*

Звернено увагу на основні модули оповідної манери тележурналістики. Визначено роль індивідуального наративу в інформаційному випуску новин на прикладі загальнонаціональних каналів.

Ключові слова: телебачення, новинні медіа, наратив, лайфстори, персоніфікація, оповідна журналістика.

Головними гравцями та серцевиною суспільства знань впродовж кількох десятиліть залишаються новинні медіа, які, оперуючи комунікативними потоками, формують інформаційну картину дня. Знання про світ та людей усе частіше переходить до аудиторії через медіа. Гасло постмодерністів – «кінець великих історій» і «життя у фрагментах», знайшло своє втілення і на екрані. В період, який охрестили як «епоху розважальності» новини стають змодельованою реальністю комунікативно зорієнтованою на емоції. Цьому сприяє уособлена форма подання інформації, показ ситуації в особах.

Персоніфікація в експресивному описі героїв дає змогу вибудувати історію, в центрі якої – реальна людина. Недаремно такі новини тісно пов'язані зі стилем, який сьогодні дуже популярний у журналістиці – *сторітеллінг* (з англ. *narrative* – оповідь). Розробили вільну форму (*storytelling*) у США великі денні газети, зокрема *The New York Herald*. Повідомлення, збагачені персоналізованою інформацією, мали за мету привернути увагу нових читачів, насамперед, читачок. Особливість наративу – драматургічна структура, яка розвивається не лінійно, не за вирішальними сходженнями, а за принципом виникнення, розвитку та кульмінації конфлікту у взаємодії героїв з чітко окресленою сюжетною лінією. Сторітеллінг – це не лише спосіб оповіді, а й техніка загострення повідомлення. Тобто зробити телевізійний матеріал захоплюючим, гострим, вкладаючи у лід тексту – особистісну деталь, так зване «оживлення» повідомлення у розповідній манері викладу. Згодом вільну форму оповіді відкрили й інші країни, як альтернативу чистому інформаційному викладу новини. Окремі канали почали збагачувати інтерв'ю із знаменитостями біографічним матеріалом, розповіддю сфокусованою на одній особі.

Наративну журналістику утотожують з нон-фікшн-журналістикою, літературою факту, новою журналістикою. Термін «нова журналістика» позначає журналістсько-

літературний жанр, який виник на початку 60-х років ХХ ст. на основі різних інноваційних елементів у виборі тем, мові, авторському погляді за вихідними принципами «стилю життя та духу часу» [3, с. 335]. Успіх нової журналістики неможливо пояснити без урахування ситуації, в якому опинилось американське суспільство на той час: хіпі в Сан-Франциско, марші миру у Вашингтоні та суперництво в сфері польотів на Місяць були тими темами, які, на думку «нових журналістів», не могли бути адекватно описані за допомогою традиційних методів. Лише нові стильові засоби могли передати дух часу, і врешті-решт такий стиль привернув увагу сотні тисяч читачів [3, с. 337].

Міцні позиції розповідна журналістика займає у класичних традиціях Тома Вулфа (фундатора жанру), Фонтане Золя, Ервіна Кіша, Ришарда Капусцінського. У національній пресі увагу шанувальників нової журналістики привертають окремі рубрики таких видань, як *Країна*, *Газети по-українськи*, частково – *Експрес*, *Високий Замок* та самостійні спеціалізовані видання *Моя сповідь*, в яких світ відкривається у вигляді історій про людей.

Польський журналіст Ришард Капусцінський апробувавши на собі стиль розповіді історії, глибоко осмисливши особливості медійної комунікації зазначає, що «нова журналістика – це описування справжніх подій та людей за допомогою виражальних форм, майстерності, досвіду» [4, с.69]. В центрі уваги журналістів знаходяться не стільки орієнтоване на факти, «об'єктивне» створення повідомлення, скільки зображення мотивів, причин і протагоністів.

Модна контроверза виникла і на телебаченні унаслідок релятивної інтеграції комунікативних прийомів. В інформаційному випуску новин з'являються опозиційні до класичних репортажів історії, в центрі яких – головний персонаж. У традиційних репортажах також завжди розповідається про людей. Проте, «відродженню», альтернативою сучасного репортажу сприяла думка, що фактажним новинам бракує виміру людей, які діють. Поступово виникла споріднена нарисова форма персоналізації, у якій тема унаочнюється з головним героєм. Новинна історія взяла від репортажу (співучасть глядача), а від нарису (авторський голос).

Репортажність – природна властивість телебачення, оскільки максимально наближує повідомлення до «різних форм життя», до справжніх звуків, фарб, руху об'єктів, відчуття «ефекту присутності». Це визначальна основа, без якої телебачення перестає бути собою. Репортажність – не лише ефектний прийом телевізійної журналістики, в ній реалізується документальність факту і достовірність повідомлення, які пронизують не лише новинарні телевізійні жанри. Проявом репортажної природи є репортажний показ подій і репортажне сприйняття того, що відбувається на екрані.

Першоособовий оповідач «Я», створює враження безпосереднього контакту з адресатом і відповідно поглиблює емоційну реакцію, доповнює прямий маркет сприйняття інформації. Збагатившись елементами есею, нарисом – тобто ознаками суб'єктивних форм реалізації, новинна історія, на відміну від «жорстких» новин, (коротко, чітко, точно) оголошується м'якою (художньо-образною, емоційною). Авторський «маршрут» думки пропонує глядачеві поетику фрагмента, викладену ніби на одній частоті.

Такі тексти викликають значний інтерес аудиторії, оскільки розповідають про конкретні життєві ситуації. Адже, ніщо так сильно не цікавить людину, як людина.

Майже завжди привертає увагу те, що пов'язане з іншими особами, особливо, якщо обставини щось нагадують, дають змогу порівнювати головного персонажа із собою.

Новини отримали нову здатність – перетікати в оповідання. Розказати новинну історію – це розповісти історію особи через історію факту. Розповідна телевізійна форма виблискує емоційністю історії, вона не застигає під фактажем повідомлення, та прагне близькості до людей. З'являються порівняно нові жанри новинарної журналістики: **сторі** (з англ. story – повість, історія) – короткий інформаційний фільм-історія та **лайф** (з англ. life – життя, життєпис) – цікава, неординарна історія. Такі жанри відтворюють життя в мініатюрі і навіть якщо завершення повчальне або плачевне, матеріал закінчується на позитиві. Відповідно до національних відповідників запозичені вербальні надходження можна назвати, наприклад, **телеповість**, **тележиттєпис**. Це історія, розказана глибше, ніж у відеосюжеті, але лаконічніше, ніж у фільмі. У сучасній практиці часто ці поняття не розділяють, а об'єднують у **лайфсторі** – документальних розповідях про *життя в історії* або *історію життя*. Телеповісті поділяються на власне **життєву історію (case history)** – детальний опис документальної ситуації або ключового періоду з життя особистості та **ключову ситуацію (case study)** – вивчення певної життєвої ситуації/періоду, яке мало важливе значення для подальшої долі головного персонажа.

Німецький професор Міхаель Галерр визначив такі основні вимоги оповідної журналістики: додатково до відповідності (документальна література) він мусить сценічно розвивати свій матеріал, розробляти індивідуальність осіб, при цьому постійно розповідати історію (у часовій послідовності), до того ж показати суб'єктивний погляд оповідача, при цьому встановити стосунки зі своєю публікою та запропонувати своїм слухачам квінтесенцію (мету оповіді) [2, с. 62].

Комунікативні моделі на загал сконструйовані на наративі – розповіді людини про свій світ. Найсильніший напрям у наративній терапії, актуальний і для екранної комунікації, – *соціальний конструктивізм*, в якому акцент зроблений на взаємозв'язку між індивідуальним та соціальним середовищем, між *Я* та *сусільством* [1, с. 79]. За принципами розповідної терапії журналісти дають змогу встановити головному персонажу авторство його власної історії. Наратив стимулює проаналізувати свою індивідуальність як при досягненні успіху, так і з'ясувати свої поразки під час невдачі.

Бажання розповідати історії, як і цікавість до слухання розповідей, вочевидь є такими ж давніми, як і людська мова. Також є готова відповідь на питання, як слід розповідати історію, щоб не втратити до неї інтересу: вона має зробити слухача учасником події. Естетика співучасті для глядача, принаймні під час перегляду, дає змогу відчувати, що він може вийти за межі своєї особистості або своєї життєвої ситуації і бути в іншому світі.

Насправді телевізійні творці новин не винайшли майже нічого нового. Окрім одного: вони привертають увагу аудиторії справжньою історією. Історія у новинах відрізняється від історії у кіно тим, що вона відбувалася насправді. Це історія фактів – вибіркова, суб'єктивна, художня. Її пишуть особистісніше, відтак менш фактажно. Історії правдиві від початку і до кінця: дивні, іноді трагічні, але вони не залишать байдужим нікого. Така інформація легша для сприймання та запам'ятовування. У жанрі сторі: робити сюжет – означає робити історію, яка твориться, яку можемо спостерігати, в якій журналіст може брати участь.

Документальні сюжети з серії Life story швидко знайшли свого українського глядача і жанр документальної теленовели, як показує практика, поширився та утримує міцні позиції у загальнонаціональному мовленні. До прикладу, пропонуємо панораму нарративних текстів за 17 жовтня 2012 року в інформаційних випусках новин на каналах: 1+1, СТБ, 5 канал, Новий канал, ICTV.

«Наявність головного героя» – один з параметрів, за якими оцінюють якість телевізійного повідомлення. Немає такої сфери (соціум, наука, економіка, політика), яку неможливо розкрити через ті чи інші долі, особистості, персонажі. Акцентуючи увагу аудиторії на окремих аспектах, найпростіше це зробити, поставивши в центрі конкретну людину, яка завжди зрозуміліша, ніж не матеріалізована проблема. Людина діє, думає, відчуває, здійснює вчинки. Саме людина як герой новинної історії здатна надати їй драматургії. У матеріалі *В українських школах з'явилася нова посада – журналістка* Олесь Варламова розповідає про новації у закладах з інклюзивною формою навчання, для цього вона знайомить глядачів з першокласником Максимком. *«У нього вади слуху, тому асистент вчителя – вона ж сурдоперекладач – для нього трохи повільніше вимовляє завдання. Каже, хлопчик і ще п'ятеро дітей з такими ж проблемами роблять успіхи.* Далі синхрон Людмили Варнакової, асистента учителя, сурдоперекладача: *“Почали більше розмовляти, вони почали швидше розуміти запитання, швидше на нього відповідати...”*. Завершує журналістка оптимістично: *Ще кілька місяців тому мама Максимка оббивала пороги, щоб її дитину взяли у школу... Тепер і мама, й дитина задоволені. Науковці кажуть: в Європі від системи спецзакладів почали відмовлятися ще у 70-х роках минулого століття, бо зрозуміли: діти поруч із здоровими однолітками швидше розвиваються* (Перший національний. 17.10.2012). На підтвердження своїх слів авторка використовує візуальні коди, які розширюють текст повідомлення.

Від журналіста, який перебуває в точках соціальної напруги, глядач прагне отримати більше, ніж монотонний звіт про факт. Це вдалося Наталії Волосацькій у матеріалі *Шахрайка чи жертва?* Авторка розпочала матеріал з відповідей на основні хвилюючі питання соціальної проблеми, розширивши вербальний інформаційний текст змістовним зображенням: *90-річна жінка плаче, бо хата, яку вона будувала власноруч, вже не її. Каже: рік тому сусідка пообіцяла, що їй привезуть безкоштовно дрова, треба лише поставити свій підпис у якомусь документі* (1+1. 17.10.2012).

Герої історій – люди різні. Олена Кузнецова в новинному повідомленні розповідає про кохання і його наслідки: *від великого кохання до кримінальної справи – один крок. На Житомирщині проти коханки сільського голови порушили кримінальну справу за статтею “Хуліганство”.* Жінка посварилася з законною дружиною голови. *І хоч до бійки не дійшло, тепер може сісти за ґрати на 5 років. Вона певна: так голова мстить їй за те, що про їхній роман дізнався весь район.* З належною тональністю для усного мовлення авторка додає: *Наталя каже: то було кохання з першого погляду. Вона – розлучений держслужбовець, він – сільський голова. Зустрілися у райадміністрації у службових справах.* Незважаючи на перебіг подій завершується історія, за законами жанру, все-таки «оптимістично»: *молодому сільському голові – 37. Із законною дружиною у них нещодавно народилася третя дитина.* (1+1. 17.10.2012). Історія збирає

детальну інформацію, вкладає її в епізоди і розповідає про ці епізоди за допомогою реальних осіб.

Глядач, переглядаючи історію, відчуває себе так, ніби кореспондент тримає його за руку, і вони разом можуть співпереживати, формувати індивідуальні враження, отримуючи чітку орієнтацію з місця події. І в такий спосіб журналіст надає автентичності телевізійному матеріалові, виводячи його на метарівень (субтекст) – це те, що піднімає історію над описом окремого випадку і робить її значущою для багатьох людей. *Комунальне нещастя у селі Щасливе*, що під Києвом – таким контрастом розпочинає свій текст журналістка *Фактів* Ірина Драбок та продовжує: *цілій багатоповхвівці обрізали вигоди. Так приватна компанія змушує селян платити за комунальні послуги учетверо більше, ніж платять у столиці... Вони нещасні мешканці села Щасливого. Ці люди стали заручниками власного будинку. Рік тому Оксана з сестрою придбали цю квартиру. Разом із договором купівлі-продажу їх змусили підписати угоду про комунальні послуги, які надаватиме приватна компанія. В разі незгоди погрожували не віддати ключів від житла. Люди погодилися.* (СТБ. 17.10.2012). Журналістка компетентно у вербально-зоровій, динамічній формі подає інформацію, логічно розставляючи акценти.

На складних умовах проживання загострює увагу Юлія Божко на 5-му каналі: *У Краматорську на Донеччині під загрозою руйнування дев'ятиповерхівка. Понад 30 родин кажуть, що живуть у постійному страху за своє життя, у їхніх помешканнях лише за три останні місяці утворилися наскрізні тріщини. Однак у міськраді кажуть: приводів для хвилювання немає. І радять мешканцям утеплювати житло [...] Перші тріщини у помешканні Ірини з'явилися у серпні. Жінка бідкається – вони розширюються щодня. Тепер через дірки у стіні видно вулицю... Мешканці занепокоєні – якщо почнуться зливи та холоди, тріщини в будинку розширяться ще більше – і руйнування тоді не уникнути.* (5 канал. 17.10.2012). Кореспондентка “Часу новин” доречно компонує візуальну інформацію з місця події, збагачуючи їх вербально-зоровими образами, які створюються за допомогою різноманітних виражальних засобів.

Журналісти описують події, які вже трапилися, або ті, що розгортаються «тут і зараз», надаючи глядачеві можливість співпереживати всі перипетії разом з персонажами події і в цьому особлива документальна достовірність та драматичність новинної історії: *Українці втікають із Сирії. Сьогодні вночі ще 20 повернулися додому. Аби покинути охоплену війною країну, українським втікачам довелося пробиватися через десяток військових кордонів у сусідню Лівію. Бо над Сирією літають лише бомбардувальники... Рейс літака на який вони чекають вже кілька разів переносять. На його борту – друга Наталина донька тікає із Сирії... Наталчина донька Тетяна виходить останньою. Там у Сирії в неї чоловік. Довго не хотіла летіти – переконав вибух у власній квартирі... (Борис Сачалко. СТБ. 17.10.2012).* Часом на телебаченні глядачі отримують якнайретельніше відсіяну й драматизовану версію історії. Наближення камери також є способом бачення світу: наближаючи фрагмент зображення, ми усуваємо все інше.

Сторітеллінг залучає глядача до співпереживання з героями, зближує аудиторію з діючими особами, дає змогу зробити проблематику тексту близькою, зрозумілою: *Щогодина рак молочної залози забирає життя однієї українки. Щороку – понад вісім тисяч... Пацієнтки цього відділення не хочуть, аби їх бачили й хтось довідався про*

їхню недугу – рак молочної залози. Якщо котрась із жінок і говорить про свій діагноз і перебідоване в цих стінах, то лише зі спини. Без сліз такі розповіді не минаються... А ось ця жінка свого обличчя й діагнозу не приховує. Бо це кіно. Фільм про хворих і для хворих – “П’ять”. Це п’ять теленовел від зірок Голівуда про рак молочної залози... У залі – жінки, які вже подолали недугу. Серед них Тетяна. Згадує власну історію з усмішкою. Сім років як минуло. Каже: на відміну від Мії, нікому не хамила, грошей не тринькала. Навпаки, любила всіх ще більше і відкрила серце для нового кохання (Ганна Суряднова. СТБ. 17.10.2012). Важлива особливість такого наративу – символічний контекст, який виражений змістовною вербальною та візуальною комунікацією.

Ксенія Герасимова у телевізійному повідомленні *Верховна Рада ухвалила новий закон про репродуктивну медицину*, застосувала персоніфікований підхід для розкриття теми через долю людини. В такий спосіб факти знайшли своє втілення в реальній особі, проявилися в зрозумілих для глядацької аудиторії словах і вчинках, набуваючи подиху життя: *І в 65 можна народити абсолютно здорову дитину – переконує найстарша породілля України, Валентина Підвербна. Саме випадок цієї жінки сколихнув усю країну. Після того, як вона народила майже в 66, у суспільстві і почали активно обговорювати необхідність вікового обмеження штучного запліднення. Та Валентина запевняє: з нею і її донькою все чудово* (Новий канал. 17.10.2012).

До потенціалу персоніфікації як критерію відбору новини звернулась Оксана Кваснишин, висвітлюючи сезонну інформацію: *З приходом холодів почнеться сезон відкритих дверей у відділеннях нефрології. Із хворобами нирок до лікарів звертається переважно молодь... Цій дівчині 18. Вона лише раз одяглася модно, та нирки лікує уже з весни* (ICTV. 17.10.2012). **Як переконуємось, телеповість може викликати в аудиторії бажання думати й аналізувати свої вчинки.**

У Life story автор приділяє значну увагу біографії персонажів, розкриває соціальні умови проживання. Біографічні методи запозичені журналістикою з літературознавства, етнографії, історії, психології, дають можливість журналістам визначати загальні (сферу діяльності, контакти з іншими людьми, досягнення, звершення) й індивідуальні (особистісний досвід, переживання, почуття, мрії, фантазії, стосунки й оцінки різних ситуацій) фактори розвитку особистості. Приміром, у телевізійному тексті Оксани Худицької та Дмитра Мороза йдеться про конкурс краси серед людей із особливими потребами: *Краса, сила та незламність – все в одній жінці. Запоріжанка Ірина Петровська, попри свій особливий стан, живе повноцінним життям. Чотири роки тому Ірина впала з коня і зламала хребет. Відтоді не ходить. Проте Ірина активно займається спортом, разом зі своїм чоловіком опановує мистецтво фехтування і мріє стати олімпійською чемпіонкою. А нещодавно вона виграла конкурс краси серед людей з особливими потребами, який відбувся на Донеччині. Ірина своїм прикладом доводить – життя прекрасне. А ще разом із чоловіком допомагає іншим інвалідам. Подружжя створило спеціальну організацію, яка надає всю необхідну інформацію людям з обмеженими можливостями* (ICTV. 17.10.2012). **Очевидна позиція авторів – ознайомити глядачів із суспільно-значущою темою гармонійним поєднанням аудіального та візуального рядів.**

Тележурналістика в стилі історії потребує авторського голосу, ця особливість втілюється на телебаченні у формі усного повідомлення та документальних кадрів.

Для журналіста важливо розуміти «хімію» між особами історії, що спостерігаємо в тексті Оксани Кваснишин. Зі студії лунає підведення *Маємо унікальний концерт в Івано-Франківську. У супроводі Львівського національного академічного оркестру на сцені співали незрячі. Складність такого виступу не лише у тому, що у більшості з учасників відсутня спеціальна музична освіта, а й те, що майже всі вони не бачать диригента...* Далі в сюжеті чуємо: *На перший погляд, у цьому концерті нічого незвичного – віртуози-оркестранти, талановиті виконавці. Винятковість лише в тому, що всі 20 солістів – незрячі... Організатори такого концерту хочуть привернути увагу до людей з проблемами зору. Адже в Україні багато обдарованих співаків і музикантів, для яких сцена закрита через сліпоту. Хоча саме музика дозволяє багатьом відчути себе повноцінною частинкою суспільства (ICTV, 00:20, 18.10.2012).*

Наратив – це шлях особи до набуття своєї ідентичності. Цікавість до деталей та відмову від сенсаціоналізму спостерігаємо в матеріалі про першу в Україні приватну публічну бібліотеку в Одесі. *Організували її – мати й донька Новоторови. Втративши роботу, вони для заробітку вирішили здавати в прокат книжки зі своєї домашньої колекції. А на виручені гроші почали купувати нові. Тепер до послуг читачів – 27 тисяч томів (Олена Мілова. 5 канал. 17.10.2012).*

Синонім новинної історії – індивідуальність теми. Жива автентика розповіді характерна для матеріалу Дарки Оліфер: *Кіровоградський театр завжди був гордістю місцевих мешканців. Аякже – перший професійний український театр, заснований ще Марком Кропивницьким 130 років. Але після того, як цей театр фактично збудували заново, – це перший театр в Україні, створений у незалежній Україні. Трохи більше року тому на цьому місті був котлован. А тепер тут все готове до першої вистави. Тим, хто працював на реставрації, геть не віриться, що все вдалося зробити за 11 місяців... Тисячі квадратних метрів театру об'єднали всю Україну. Тут працювали унікальні професіонали з усієї держави (ICTV. 17.10.2012).*

Без героя історія просто неможлива. Але з героєм у новинах відбувається незвичайна трансформація. Ним може бути не тільки окрема особистість, конкретна людина, а й знеособлена подія. Наприклад, у місті відновлює своє «життя» здавалося б знищений театр. Природний катаклізм, стихія, також головні персонажі телевізійних матеріалів не менш драматичні, ніж люди. Сучасні телекомпанії усі хочуть бути на місці, де відбувається трагічний, але «фотогенічний» масовий апокаліпсис, у таких текстах перед нами головний герой – природа. І звичайно, героєм може бути тварина. Пригадайте, нескінченні сюжети із зоопарків, у яких весь час народжуються панди, присипляють дітей коти, танцюють собаки тощо.

У життєвій історії автор «з оком романіста та відповідальністю журналіста» дбайливо ставиться до розмаїття лексики, цікавиться конотативним змістом слів. У цьому жанрі журналіст використовує образи, аналогії, порівняння, створює атмосферу дії. Згадка про месидж повинна бути не фразою, а закликком справді знайти квінтесенцію як підставу для демонстрації історії.

Сцени життєвої історії повинні бути сильними, самодостатніми, як у цікавому фільмі. У центрі уваги все те, що може пережити кожен із нас: страх, біль, щастя, надія, віра... Все те, що є життям. Проте, в гонитві за пошуком емоцій важливо пам'ятати про

«ефект джунглів» – «суспільство таке ж саме непроникне, як і джунглі; але репортер не під'їжджає на бульдозері, щоб викорчовувати ці джунглі; він ніби підходить пішки і прокладає для своєї аудиторії стежку: він робить джунглі прохідними та залишає їх цілими, недоторканими» [2, с.65].

Магія історії в тому, що вона вибудовує розповідь про враження, викликає почуття, щоправда, часто коштом інформаційним. Майстерність розповіді історії дає змогу журналістові вийти за межі сухих фактів і коментарів, використовуючи багатий арсенал образотворчих засобів, щоб глядач якнайповніше відчув себе на місці події. Пригоди, переживання, незвичайні повороти долі, все те, що створює справжній драматизм історії, так чи інакше пов'язаний із людьми. Телебачення загалом в силу своєї зображальної природи прагне до драматизації дії. Історія на екрані розгортається на очах глядача, тому не треба уявляти, домислювати, відтворювати дійство, все втілене у візуальному образі. Однак треба пам'ятати, що яким би не був привабливий драматизм, він як прийом не повинен переходити кордонів етики, чесності, довіри. Автори, що працюють у цьому стилі, мають бути професійні у ставленні до своїх персонажів, пам'ятати про баланс між видовищністю і правдою.

Список використаної літератури

1. *Барден Н.* Слова и символы. Язык и коммуникация в терапии / пер. с. англ. О. Свинченко / Никола Барден, Тина К. Уильямс. – Х. : Гуманитарный Центр, 2013. – 180 с.
2. *Галлер М.* Репортаж : навч. посібник / пер. з нім. В. Клименко, В. Олійник за заг. ред. В. Ф. Іванова / Міхаель Галлер. – К. : Академія Української Преси, Центр Вільної Преси, 2011. – 348 с.
3. *Журналістика та медіа : довідник /* Зігфрід Вайшенберг, Ганс Й. Кляйнштойбер, Бернгард Пьорксен / пер. з нім. П. Демешко та К. Макеев за заг. ред. В. Ф. Іванова, О. В. Волошенюк. – К. : Центр Вільної Преси, Академія Української Преси, 2011. – 529 с.
4. *Капусцінський Р.* Автопортрет репортера / Ришард Капусцінський. – К. : Темпора, 2011. –134 с.

Стаття надійшла до редколегії 11.09.12

Прийнята до друку 23.10.12

NARRATIVE TEXT IN NEWS FORMAT

Victoria Babenko

*Ivan Franko National University of Lviv,
Generala Chuprynky Str. 49, 79044, Lviv, Ukraine,
e-mail: bww23@ukr.net*

Attention is focused on the basic modes of narrative manner television journalism. The role of personal narrative in an information newscast, for example national channels.

Key words: television, news media narrative layfstori, personification, narrative journalism.

НАРРАТИВНЫЙ ТЕКСТ В НОВОСТНОМ ФОРМАТЕ

Виктория Бабенко

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львов, Украина,
e-mail: bww23@ukr.net*

Обращено внимание на основные модусы повествовательной манеры тележурналистики. Определена роль индивидуального нарратива в информационном выпуске новостей, на примере общенациональных каналов.

Ключевые слова: телевидение, новостные медиа, нарратив, лайфстори, персонификация, повествовательная журналистика.